

igen. Nu skal vi tage fat på de bageste, dem, der ikke er kommet i gang. Igen – ja, det var så 1999-udgaven af nøjagtigt det samme budskab.

Nogle undrer sig måske over, hvorfor statsministeren ikke ændrer sit manuskript fra år til år, hvorfor statsministeren bliver ved med at tale om de udstødte, de bageste eller B-holdet, men når man nu ser på fakta, så er det ikke så mærkeligt, for på trods af et historisk økonomisk opsving, er det ikke lykkedes for regeringen at skabe bedre vilkår for den alt for store gruppe, der desværre fortsat er uden for arbejdsmarkedet.

Jeg kan godt forstå, at de udstødte er skuffede over regeringens indsats. Opsvinget er totalt forbigået denne store gruppe. Forståeligt nok er der ikke mange af de udstødte, der deler regeringens hyldelse til det rummelige arbejdsmarked. Indtil videre er der ikke kommet andet ud af det end mange fine taler. Det er derfor klart for enhver, at statsministerens manglende konkrete bud på reformer handler om, at regeringen forsøger at vinde tid. Regeringen håber på, at brede, uforpligtende formuleringer om arbejdsgrupper og en såkaldt særlig indsats skal fjerne fokus fra problemerne.

I Venstre er vi meget skuffede over, at regeringen ikke er villig til at fremlægge den længe ventede reform af førtidspensionen. Vi mener, der er et stort reelt behov for en reform på området. Derfor har vi i vores finanslovoplæg foreslået, at der gives mulighed for at modtage førtidspension som supplement til et deltidsjob.

Udviklingsgrupper, arbejdsgrupper, ministerudvalg, alt sammen er det syltekrukker, der blot dækker over regeringens handlingslamelse. Danmark kan naturligvis ikke være tjent med, at vi på den måde står over for en handlingslammet regering, og derfor vil jeg gerne benytte debatten i dag til at fremføre Venstres bud på den nødvendige politik for at sikre en sund udvikling i det danske samfund.

Det vil jeg vende tilbage til, men først lige et par kommentarer til statsministerens redegørelse og regeringens resultater eller måske nærmere mangel på samme.

Statsministeren taler stadig om Danmark som foregangsland. Tænk, at han tør! Efter mere end 6 år med Socialdemokraterne ved roret må vi desværre konstatere, at det vist kun kan være set fra Statsministeriets vinduer med socialdemokratiske briller, at Danmark kan beskrives som et foregangsland. For er det et foregangsland, når patienter henvises til ventelister? Nej,

det kan de rent faktisk dø af. Ventelister skaber utryghed og risiko for langtidssygdom og efterfølgende arbejdsløshed. Er det et foregangsland, når kræftpatienter kun kan få strålebehandling med nedslidt, mangelfuldt og utidsvarende apparatur? Er det et foregangsland, når patienter skal møde og behandles af 15 forskellige læger? Er det et foregangsland, når mere end 10.000 ældre henvises til at bo i utidsvarende plejehjemsboliger med bad og toilet på gangen?

Er det et foregangsland, når volden stadig er alt for høj og er medvirkende til, at alt for mange borgere føler sig utrygge i deres hverdag? Er det et foregangsland, når der fortsat er mellem 400.000 og 500.000 i den erhvervsaktive alder, der holdes uden for arbejdsmarkedet? Og er det et foregangsland, når vi har en nedslidt infrastruktur, et nedslidt vejnet, der ikke lever op til samfundets krav om moderne infrastruktur? Svaret er et klart og rungende nej. Regeringen har desværre ikke noget som helst bud på, hvordan vi i det 21. århundrede kan blive et foregangsland.

I Venstre har vi længe håbet på, at statsministeren ville benytte åbningstalen til at offentliggøre datoen for en folkeafstemning om ØMU'en. Vi er skuffede over, at statsministeren ikke har det fornødne mod til at vise handlekraft ved at komme med en dato. I stedet hørte vi alene statsministerens klokkeklare begrundelse for, hvorfor regeringen mener, Danmark skal være med i ØMU'en, en begrundelse, vi i Venstre er helt enige i, men vi er fortsat uforstående over for, at statsministeren ikke vil lade vælgerne tage stilling. Ikke mindst set i lyset af statsministerens egen argumentation er det da ulogisk ikke at spørge vælgerne.

Vi er skuffede, men nok ikke særlig overraskede over statsministerens manglende mod. For siden statsministeren i maj 1998 udtalte: Forbeholdene bliver der ikke rørt ved, så længe jeg har noget at skulle have sagt i politik – ja, så har regeringens meldinger om en eventuel ØMU-afstemning været præget af slingerkurs. Statsministeren har jo desværre pantsat sin handlefrihed hos et lille mindretal af socialdemokratiske EU-skeptikere. Tænk engang, Danmark er tvunget i en bekostelig venteposition, blot fordi statsministeren ikke tør tage det nødvendige opgør med sit bagstræberiske betonbagland.

Vi ved jo godt, at den debat, der nu er lagt op til, ikke bliver andet end en pseudodebat. For